

Το λαρύγγι

Το μεσημέρι πέρασα μέσα απ' το τζάμι.

Το γυαλί μούκοψε το λαρύγγι.

Τώρα είναι βράδυ

και με κομμένο το λαρύγγι

καπνίζω πίπα.

Το κομμένο λαρύγγι τόχω δίπλα μου.

Δίπλα μου σ' ένα πιάτο,

ακουμπισμένο

πάνω σ' ένα ακορντεόν.

Όταν τελειώσω το κάπνισμα τής πίπας,

θα φάω το λαρύγγι μου

και μετά θα κοιμηθώ*.

* * *

* Είναι άγνωστο εάν υφίσταται κι άλλη συνέχεια τού κειμένου ή η καταγραφή τής συγκεκριμένης ημέρας ήταν μόνο αυτό το ποίημα. Η ψυχανάλυση πάντως θα ήταν λίαν ικανοποιημένη να τής δινόταν η πρόκλησις να ερμηνεύσει (ουχί λογοτεχνικώς, εννοείται) μία παρόμοια έμμετρο καθομολόγησι!

8, ΗΜΕΡΑ ΚΥΡΙΑΚΗ, ΩΡΑ 15.55

«ΔΟΣ ΜΟΙ ΠΑ ΣΤΩ ΚΑΙ ΤΑΝ ΓΑΝ ΚΙΝΑΣΩ» *

(Αρχιμύδης)

(Δος μου πού να σταθώ και θα κινήσω και τη γη).

Υπάρχουν ημερομηνίες σημαντικές, που όμως στην ουσία δεν μπορούν να δηλώσουν το παραμικρό σε σχέση με τα έθνος, γένος και ταυτότητα. Νομίζοντας ότι έχω μια πολύ καλή σχέση, η οποία ίσως ακόμη και σε μετάφραση να ονομαζόταν αγάπη με τον υιόν - θάνατο, άφησε με εσύ γόνε να ολοκληρώσω. Να ολοκληρώσω αυτό που μέσα σε ελάχιστα χρόνια ειπώθηκε ως: «Η Γερμανία χτίστηκε με αίμα και ατσάλι». Το ατσάλι το γνώριζες από παλιά, οι μυστικές συμφωνίες, η νεότης και ο υπολανθάνων παιδεραστής ήταν κάτι, που ανεξί-

* Στην ελληνική στο πρωτότυπο κείμενο.

τηλα, ανεξάντλητα, απεριόριστα, απίστευτα, χαρακτήρισαν το παιδικό εγώ σου. Χρόνια πολλά προσπαθούσα να σε ανταμώσω. Το αίμα ίσον αγάπη, ίσον χρώμα, ίσον πάθος, δεν το γνώρισες ποτέ. Η λογική, ο χρυσός ανεμόμυλος, η κάβα, το μπούνκερ, το δενδρολίβανο, η οσμή των απόντων, το χρώμα τού πάγου. Φιλοσοφούμε, έχουμε απόψεις, στοιχειοθετούμε, οριοθετούμε την ζωή, οραματιζόμαστε, αυτοκτονούμε. Πιστεύουμε χωρίς τον ξενοδόχο.

Η λίμνη αυτή που θα απαλύνει την θλίψη, τον πόνο, το δάκρυ, είναι κοντά. Αυτός ο οποίος έχει μάθει ν' αγαπά, έχει μάθει και να πεθαίνει! Και τότε ποιος μπορεί να είναι αυτός ο μικρός σοφός που θα μπορεί να έχει γνωρίσει και να έχει πράξει τα παραπάνω; Εγώ ... εσύ ... αυτός ... Εσύ κατάληξη. Το εγώ να γίνει εσύ, το εσύ να γίνει εγώ! Ένα, δύο, τρία. Βυθίσου, βυθιστείτε, είμαστε βυθισμένοι. Εκεί όπου το πράσινο, το μπλέ, αυτό το περίεργο, το κοχύλι, η χαμοστέρνα, ο κόκκινος βούρκος υπάρχουν.

Το χρώμα που κανείς δεν γνώρισε είναι αυτό της απανεμιάς (λησμονιάς)*. Δώστε μου ένα βαθύ μωβ-γαλάζιο και θα γυρίσω αυτό που ονομάζεται βυθός ανάποδα. Δώστε μου ένα κίτρινο που έχει το χρώμα του λεμονιού και θα γυρίσω αυτό που είπα παραπάνω. Δώστε μου ένα άσπρο και τότε θα μιλήσω.

.....**

* * *

* Απανεμιά σημαίνει έλλειψις ανέμου, νπνεμιά, γαλήνη. Για τον Ρος όμως αυτή η απάθεια σημαίνει νοπτική στατικότητα, λίμνασμα γνώσεως, λήθη.

** Υπολείπεται σίγουρα κι άλλο κείμενο, το ήδη υπάρχον όμως είναι τόσο σαφές ως προς τις προθέσεις του Ρος, που καταφέρνει να παραβιάσει μια απόρθητη πύλη της ψυχής του, και μάλιστα χωρίς προδοσία!